

เพชรสีเพลิง

บทที่ 12

ชายหนุ่มที่เป็นคู่หน้าทำให้ปัทมสีใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ร่างสูงที่มีหลังไหล่ผึ่งผาย นั่งอยู่หลังโต๊ะสำหรับสองคนที่มุมหนึ่งในห้องอาหารหรูของโรงแรมมีระดับ เขาลุกขึ้นยืนต้อนรับทันทีที่เธอปรากฏตัวเหมือนกับบรอกคอยอยู่นานแล้ว

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มกล่าวทักทายเมื่อเธอเดินมาถึง

“สวัสดีค่ะ” หญิงสาวนั่งลงตรงที่นั่งตรงข้ามโดยมีพนักงานเลื่อนเก้าอี้ให้ “รอนานหรือเปล่าคะ ขอโทษนะคะที่มาช้า”

“ไม่นานหรอกครับ วันนี้รถติดมาก ผมเพิ่งมาถึงเหมือนกัน” เขาพูดให้เธอสบายใจ “จะดื่มอะไรดี ไวน์ไหมครับ”

“ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มหันไปซักถามบริกรอยู่ครู่หนึ่งก็เลือกไวน์รสนุ่มราคาแพงที่อีกฝ่ายรับรองว่าเป็นที่นิยมที่สุด เขาหันมามองเธอด้วยสีหน้าเจือยิ้ม หลังไหล่ตั้งตรงอย่างคนรวยมีบุคลิกซึ่งใช้ชีวิตคลุกคลีอยู่ในแวดวงของทั้งนักวิชาการ นักธุรกิจ และรวมทั้งนักการเมืองเข้าไว้ด้วย ท่าที่เขามั่นใจในตนเอง แต่ไม่ใช่จะทำตัวตามสบายจนไม่นึกถึงใครอื่นเหมือนอย่างโยธินที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ทำราวกับเป็นบ้านของตนเอง

ดวงตาของเขาคล้ายมีพลังลึกลับแฝงอยู่ภายใน ปัทมสีที่เคยมีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่เข้ามาทำความรู้จักหลายคน ในเวลานี้กลับรู้สึกขัดเขินราวกับสาวน้อยที่เพิ่งรับนัดเป็นครั้งแรก

“อะไรหรือคะ” เธอถามเก๋ๆ กับการมองของเขา

“ผมกลัวแทบตายว่าคุณจะไม่ยอมมา ดีใจที่สุดในที่สุดเราก็มานั่งกันอยู่ตรงนี้”

เธออดสงสัยไม่ได้ว่าบิดาเขาแสดงความชิงชังพ่อเธอให้เขาเห็นบ้างหรือเปล่า เท่าที่เธอรู้ เผด็จบิดาเขา มีปัญหาขัดแย้งตรงๆ กับเขวงหุ้นส่วนของพ่อเธอเสมอ ธิปไตยนั้นสนับสนุนเขวงอยู่ข้างหลังโดยไม่เคยปะทะกันตรงๆ

“ทำไมฉันถึงจะไม่ยอมมาล่ะคะ ฉันต่างหากต้องเป็นฝ่ายกลัวว่าคุณจะไม่ยอมนัด” เธอพูดเจือหัวเราะ

“ถ้าผมรู้จักคุณแล้วยังทำเฉยๆ ละก็ ผมคงเป็นผู้ชายที่ทึมที่สุดในโลก คุณเป็นสาวสวยที่สุดและเป็นคนแรกที่ทำให้ผมประทับใจนับจากกลับมาไทย... ไม่ซิ ต้องพูดว่านับตั้งแต่ผมโตพอจะเริ่มมองสาวมาที่เดียวละครับ”

“จริงหรือคะ” ดวงตาเธอทอประกายระยับ

ทั้งสองหยุดรอจนบริกรที่นำเครื่องดื่มมาเทให้เสร็จงานแล้วถอยออกไป ชายหนุ่มยกแก้วขึ้นชูตรงหน้า ปัทมสียื่นแก้วไปกระทบด้วย

“เพื่อมิตรภาพที่ยั่งยืนครับ”

“เพื่อมิตรภาพที่ยั่งยืนค่ะ”

เธอลดแก้วลงแล้วถามเรื่องเกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งเป็นที่สุดเมื่อรู้ว่าเขาสำเร็จการศึกษาถึงขั้นปริญญาเอก

ชายหนุ่มเล่าด้วยท่าที่ปรกติ ปริญญาไม่ได้ทำให้เขารู้สึกถึงโลดว่าตนเหนือกว่าใคร “ผมไปเรียนหลายปี เรียนไปฝึกงานไป... พ่อได้พีเอชดีแล้วก็คิดว่าลองทำงานกับฝรั่งอีกสักพัก แต่แล้วก็เพลินจนหลวมตัวยอมเป็นหุ้นส่วนด้วย เวลาผ่านไปหลายปี ตอนนี้แม่ผมสุขภาพไม่ค่อยดี เคยขอร้องหลายครั้งให้กลับ ผมก็เลยกลับมา”

แม่ของเขาชื่ออรทัย ปัทมสีเคยเห็นเธอในข่าวเมื่อเผด็จถูกสอบสวนในฐานะที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่ารับซื้อ “เพชรพระราช” ที่หายไปจากเจ้าชายต่างแดนที่มาถูกฆาตกรรมขณะเสด็จมาเที่ยวเมืองไทยอย่างไม่เป็นทางการเมื่อสองปีก่อน

“คุณแม่มีโรคประจำตัวหรือเปล่าคะ”

“ครับ เป็นโรคหัวใจและความดันโลหิตสูง เป็นมานานแล้วแต่ไม่ค่อยสนใจดูแลรักษาตัวเอง ผมเคยชวนเขาไปอยู่ด้วยทางโน้นแต่ว่าเขาเป็นห่วงพ่อไม่ยอมไปผม เลยก็เลยต้องเป็นฝ่ายมา” เขาจบประโยคด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

เป็นเสียงหัวเราะที่น่าฟัง

“คุณเผด็จกลับมาช่วยดูแลก็ดีแล้วนี่คะ คุณเป็นลูกคนเดียวด้วย คุณพ่อจะได้มีคนช่วยทำงาน”

สีหน้าเขาเปลี่ยนไป ปัทมสีอ่านออกว่าเขาไม่ปลื้มใจกับการของการของเผด็จสักเท่าไรนัก “ผมไม่เหมาะกับงานของพ่อ ไม่คิดจะเดินตามรอยที่เขาต้องการเลยครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

“ผมไม่ใช่พ่อค้า ผมพอใจจะเป็นนักวิชาการมากกว่า”

“แต่ว่าฉันเป็นลูกพ่อ ฉันทำงานให้และทำทุกอย่างที่เขาบอก”
เธอพูดพลางหัวเราะ

“คุณสัมผัสเป็นคนเก่งครับ”

“ไม่เก่งหรอกค่ะ บางอย่างฉันทำได้ไม่ดีแต่ก็พยายามทำ
ฉันอยากให้พ่อรัก”

“ผมได้ยินมาว่าคุณรักพี่ชายรักคุณสัมผัสมาก...”

“ค่ะ รักมาก เพราะอย่างนั้นฉันถึงกลัวเสมอว่าจะทำให้เขา
ผิดหวัง” เธอพูดความรู้สึกต่อพ่อกับเขามากกว่าที่เคยพูดกับคนอื่น
ทั้งๆ ที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งที่สามเท่านั้น “ตั้งแต่เล็กๆ มาแล้ว ไม่ว่า
เขาต้องการอะไร ฉันจะต้องพยายามทำให้ได้อย่างเต็มที่เพื่อตอบแทนที่
เขารักฉันขนาดนั้น”

“แล้วที่มากับผมวันนี้จะทำให้เขาผิดหวังหรือเปล่าครับ”

ชายหนุ่มอดถามไม่ได้

สีหน้าเธอฉายความวิตกขึ้นวูบ แต่แล้วก็ยิ้มกลบเกลื่อน

“ทำไมจะอย่างนั้นล่ะคะ”

เผด็จเข้าใจ เธอเองก็เป็นกังวล

เขายกแก้วขึ้นพลางยิ้มรอคอย หญิงสาวยื่นแก้วเครื่องดื่ม
ออกมากระทบด้วยอีกครั้ง เสียงคลิ้งดังกังวานเบาๆ

ชนแก้วกับใครต่อใครมาหลายคน ปันรสสีเพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรก
ว่ามันเป็นเสียงที่ไพเราะ.....

ชายหนุ่มถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ว่าเขานัดปันรสสีเพราะเธอเป็น
หญิงสาวสวยที่เขาสนใจ หรือเพราะว่าเธอเป็นลูกสาวของริบไต
คู่แข่งทางการค้าของบิดากันแน่ เขาพบเธอโดยบังเอิญเมื่อเพื่อนของแต่
ละฝ่ายต่างพามาพบกันเข้าโดยบังเอิญ มีการแนะนำแล้วรวมกลุ่มกัน
เขาคุยกับเธอไม่มาก แต่ด้วยความสนใจเต็มเปี่ยมจนฉายออกมาทาง
ดวงตา หลังจากนั้นเขาขอให้เพื่อนจัดการนัดกลุ่มมิตรใหม่อีกครั้ง

เธอมาตามคำภาวนาของเขา เขาคุยกับเธอมากขึ้น ความ
พอใจฉายชัดออกมาทางดวงตาให้เธอได้เห็นมากขึ้น แล้วหลังจากนั้น
เขาก็โทรศัพท์ชวนให้เธอทานอาหารมื้อค่ำด้วย

ปันรสสีไม่ปฏิเสธ

สีหน้าท่าที่เธอบอกให้รู้ว่าความสัมพันธ์ที่เป็นลบระหว่างพ่อเธอ
และพ่อเขาไม่ได้ทำให้เธอมีความรู้สึกในด้านร้าย ตรงกันข้าม เผด็จ
เห็นความห่วงใยนิยมชมชอบในสีหน้าท่าทีของเธอ แม้หญิงสาวจะ
พยายามซ่อนไว้

ชายหนุ่มมองถนนที่รถกำลังแล่นไป นึกถึงครอบครัวที่รออยู่
ณ อีกซีกโลก ภรรยาและบุตรชายตัวเล็กน่ารักอีกสองคน คน
หนึ่งยังเดินไม่แข็ง อีกคนหนึ่งยังนอนแบเบาะ ถ้ามารดาเขา
ไม่วิงวอนขอร้องครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มคงไม่อาจทิ้งมาได้.....

“กลับมาช่วยแม่หาทางออกหน่อยเถอะว่าจะเอาอย่างไร แม่กลุ่มใจ
นอนฝันร้ายมาตลอด นิ่งคิดนอนคิดจนจะบ้าตายอยู่แล้ว”

เขารู้ดีว่ามารดาคลุ้มใจเรื่องอะไร

ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูแล้วก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดปุ่ม
เรียก อีกครู่ทางปลายทางก็รับสาย

“สวัสดีที่รัก วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

ชายหนุ่มพูดคุยกับอีกฝ่ายด้วยภาษาต่างประเทศ อีกครู่หนึ่ง
ภรรยาก็สลับให้ลูกชายพูดบ้าง เขาทำน้ำเสียงอีกแบบหนึ่งเมื่อพูดกับ
เด็กน้อยที่ยังพูดไม่ชัดเพราะวัยไม่ถึงสองขวบปี ก่อนจะปิดท้ายด้วย
การกลับมาพูดกับภรรยาอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงผมนะจ๊ะ คุณดูแลตัวเองให้ดีจ้ะ ผ่ากจูบเจ้าตัว
น้อยแรงๆ แทนด้วย ผมรักคุณจ้ะ.....”

สีหน้าของชายหนุ่มขมขื่นเป็นคนละคนเมื่อวางโทรศัพท์ลงใน
ช่องที่แผงคอนโซลหลังพวงมาลัย

ย้อนกลับไปนึกถึงปันรสสีแล้วก็ถอนใจหนักหน่วง ถามตัวเอง
ว่าอะไรทำให้เขาจงใจสร้างความเข้าใจผิดให้เธอในเมื่อเขามีพันธะแล้ว
และไม่ได้คิดจะอยู่เมืองไทยยึดยาว.....

ชายหนุ่มปัดรถเข้าจอดหน้าประตูกำแพงรั้วสูงตระหง่าน ไม่
ต้องบีบแตร ยามที่ฝ้าอยู่ในบริเวณก็รีบเข้ามาทำหน้าที่

แม้จะมีม่านหนาสีทึบบังหน้าต่างไว้ แต่แสงไฟที่ลอดผ่านทำให้
ชายหนุ่มรู้ว่าห้องทำงานของบิดายังเปิดไฟ ไกล่เที่ยงคืนแล้ว.....
เป็นไปไม่ได้ที่ชายสูงวัย มั่งคั่งเพราะธุรกิจสินไหม ทำเงินมหาศาลให้ทุก
วัน จะต้องตรากตรำอดหลับอดนอนอยู่จนขึ้นวันใหม่

ยามรักษาการณ์เข้ามาทำความเคารพอย่างประจบเอาใจ
ชายหนุ่มกล่าวคำทักทายก่อนจะไขกุญแจเข้าบ้าน พอเดินผ่านชั้นบน
เห็นประตูห้องนอนมรดาปิดไม่สนิทจึงลองจับเปิดออก

ร่างบางบนเตียงในเงาสลัวยื่นกายขึ้นดู

“ผมเองครับแม่”

“หนึ่ง.....” เสียงเรียกแหบโหย

ชายหนุ่มเดินมายืนข้างๆ ถามอ่อนโยน “ทำไมแมยังไม่นอน”

“แม่นอนหลับๆ ตื่นๆ ทุกคืนแหละลูก”

“ป้ายังทำงานอยู่หรือครับ”

เธอสั่นหน้า ทั้งกายกลับลงนอนอย่างอ่อนแรงกายแรงใจ

“เขาคงไม่ได้กำลังทำงาน”

“แม่นอนหลับเถอะครับ ดึกมากแล้ว ผมจะไปดูป้า”

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ประเดี๋ยวจะโมโหเอาเปล่าๆ”

เขาห่มผ้าให้เธอ ก้มลงจุมพิตที่แก้มก่อนจะออกจากห้องแล้ว
จับประตูปิดตามเดิม พาตัวเองมายืนหน้าห้องทำงานของบิดาอย่าง
ไม่แน่ใจ เขายกมือขึ้นจะเคาะ หากแล้วก็ไม่กล้า

เมื่อแรกที่เขากลับมาบ้านและพยายามจะเข้าไปหาบิดา มารดา
บอกเขาว่าห้องนี้กลายเป็นเขตหวงห้ามที่แม้แต่เธอก็เข้าไปไม่ได้

สีหน้าเธอวิตกทุกข์ร้อน “แล้วพอดกกลางคืนพ่อเขาก็ลือก
ประตูขลุ่ยอยู่ข้างในคนเดียว ถ้าใครมีอะไรกับเขาละก็จะต้องใช้
โทรศัพท์ติดต่อ ถึงเคาะประตูเขาก็ไม่ยอมเปิดออกมากุด้วย”

แม่และเขาต่างก็คาดเดาอย่างเดียวกัน แต่ไม่มีใครอยากจะพูด
ออกมา

ทั้งสองกลัวนักหนาว่าผิดใจของสำคัญมาเก็บไว้ ของ
ต้องห้ามหนึ่งในหลายรายการที่หายไปและทางการเคยแสดงท่าทีจริงจัง
ทำการค้นหาจนเป็นข่าวเมื่อสองปีก่อน

แล้วเรื่องก็เงียบ

ก่อนหน้านั้นผิดใจเคยพูดถึงสิ่งนี้กับเธอ ประกายตาของเขา
วาววับบอกความลุ่มหลงอย่างถอนตัวไม่ขึ้นทำให้เธอหัวน้กแล้วจับใจ

“เป็นเพชรสีแสดประกายเพลิงจัดจ้านสวยมาก มีเรื่องเล่าถึง
มากมาย พูดกันว่าเพชรนี้มีพลังพิเศษแฝงอยู่ มีคนแอบมากระซิบ
ว่าคนที่ได้ไว้ต้องการจะขายตัวนที่ สุด ผมอยากจะได้ไว้”

อรรถยตระหนกตกใจเพราะรู้ว่าเป็นของร้อน คัดค้าน แต่สามี
ไม่ฟัง คำพูดของเขาคล้ายเล่น แต่สีหน้ามุ่งมั่น

“ของพิเศษก็ต้องอยู่กับคนพิเศษ รู้ไหมว่ามันกำลังเลือกหา
เจ้าของแท้จริงที่ควรจะได้มันไว้”

หลังจากนั้นเขาไม่พูดถึงอีก หากเธอถามขึ้นมา เขาก็จะหยุดเธอ
ด้วยสีหน้าดุตัน “อย่าพูดเรื่องนี้อีกนะ แล้วอย่าบอกใครเป็นอันขาดว่า
ผมเคยพูดถึง”

เมื่อเขาถูกสอบสวนและตรวจค้น ผิดผิดตั้งเครียดซ้กซ้อม
คำพูดกับเธออย่างจริงจังทุกวันจนเธอประสาทเสีย เขาต้องเข้าหา
ผู้ใหญ่หลายคนกว่าจะพาตัวเองหลุดจากบัญชีผู้ต้องสงสัยว่ารับซื้อ “ของ
ต้องห้าม” ไว้ในครอบครอง

การค้นหาเงียบหาย แต่สิ่งนั้นคล้ายมีอำนาจประหลาดครอบงำ
ให้ผิดติดเป็นทาส เขาพะวัภพะวนดิ้นรนหาที่ซ่อนใหม่ครั้งแล้วครั้ง
เล่า เหม่อลอยคิดคะเนถึง หลังจากนั้นผิดมียิ่งกร้าวแกร่งดุตัน
ไร้หน้าใจขึ้นกว่าเดิม ไม่ว่าจะในเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องของการค้า
ขณะเดียวกันสุขภาพกายและสุขภาพใจของคุณอรรถกลับแยลงทุกที

เพชรสีแสดประกายเพลิงมีประวัติเคยเป็นเนื้อเลือดหลายครั้ง
ที่สุดองค์เจ้าชายผู้เป็นเจ้าของก็ถูกฆาตกรรมเพื่อแย่งชิงไป เพชร
ที่เป็นที่เชื่อกันว่ามีพลังลึกลับที่คนพิเศษเท่านั้นจะสัมผัสได้...

เพชรพระราชา.....

ป็นรสีหมุนตัวอยู่หน้ากระจก ผมยวเคลือบาสีแปลกหวีเรียบ
ไบหน้าสไตไลจากการแต่งเติมเล็กน้อย ร่างบางสมส่วนอยู่ในชุดราตรี
สั้นเรียบหรู เนื้อแพรพลิ้วอ่อนเนียนแนบลำตัว อดความงามที่
ธรรมชาติมอบให้ แขนเรียวนวลเปลือยเปล่าดูงามสลักเสลา สวม
กำไลประดับเพชรวงกว้าง มีจี้เพชรเล็กๆ ห้อยอยู่ที่คอ

ภัสสรมองพี่สาวงงๆ

“พี่สั้มจะไปงานไหนกันคะ พี่โยเพิ่งมาแต่ว่าไม่เห็นแต่งตัว
อะไรเป็นพิเศษเลย เสื้อยับๆ พับแขนรุตุๆ อย่างเคย หน้ามัน
ผมยุ่งยังกับตั้งใจจะมาปักหลักกินนอนที่นั่นอย่างนั้นแหละ”

ป็นรสีตอบว่า “พี่จะไปกับคนอื่น”

“อ้าว...! แล้วพี่โยรู้ไหมคะ”

“รู้ เขาโทรมาและพี่ก็บอกแล้ว แต่เขาบอกว่าไม่เป็นไร ถึงพี่ไม่อยู่เขาก็อยู่ได้”

“เอ๊ะ ยังไงกัน” ภัสสรนึกถึงพรรณรายซึ่งดูจะสนิทสนมกับชายหนุ่มจนเป็นที่สังเกต แต่เธอก็ไม่กล้าพูดออกมา “แล้วพี่สัมจะไปกับใครคะ”

“ไม่บอก”

ท่าทีของพี่สาวทำให้พอจะคาดเดาได้ว่ามีชายอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับและคงต้องเป็นชายหนุ่มที่มีความสำคัญเป็นพิเศษด้วย หลายวันมานี้ ปันรสีไม่ได้ไปไหนมาไหนกับโยธิน ข้าเมื่อเขามาบ้าน พี่สาวก็ปล่อยให้ชายหนุ่มขลุกอยู่กับเธอและพรรณราย แล้วก็ทำอะไรๆ ตามใจตัวเองราวกับไม่ได้สนใจว่ามีชายหนุ่มอยู่ด้วยหรือไม่

“พี่สัมจนพี่โยเรื่องอะไรหรือคะ เรื่องพี่พรรณหรือเปล่า”

“เปล่านะ” อีกฝ่ายปฏิเสธทันที

สีหน้าของเด็กสาวเหมือนจะมีคำถามมากมาย

ปันรสีหันมาปอบว่า “สรอยากลุ่มใจไปเลย พี่กับพี่โยของสรไม่มีอะไรขัดใจกันหรอก เพียงแต่ว่าเราไม่ได้รักชอบกันมากพอที่จะเป็นแฟนกันเท่านั้น”

หญิงสาวถือกระเป๋าใบเล็กและรองเท้าส้นสูงรูปทรงบอบบางตามน้องสาวลงบันไดมาทักทายโยธินก่อนทำที่จะผละจากไปอย่างไม่มีเยื่อใย ถือเป็นสิทธิที่จะไม่บอกเมื่อถูกถามว่าเธอกำลังจะไปที่ไหนและไปกับใคร

“แล้วสัมจะขับรถไปเองหรือ ทำไมไม่มีใครมารับ ผมไปส่งให้เอาไหม” โยธินถามซึ้งๆ

ไม่ใช่ว่าเผด็จไม่ยอมมารับ ปันรสีเองต่างหากที่ยังไม่พร้อมให้ใครก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งชิปไตยรู้ว่าเธอคบหาอยู่กับชายหนุ่มผู้เป็นลูกชายคนโตของเผด็จ

“ไม่ต้องหรอกคะ สัมจะไปเอง สัมไปละนะคะคุณโย”

โยธิน มองตามเหงาๆ จนรถสปอร์ตสีไฟลแล่นออกไปจากบ้าน ภัสสร อดสงสารไม่ได้

“พี่สัมไปไหนกับใคร พี่โยรู้หรือเปล่านั้นคะ” เธอถามอย่างเอาใจช่วยชายหนุ่มสั้นหน้า “เขาไปกับหนุ่มแล้วทำไมจะยอมบอกพี่ละสร”

“ทำไมพี่โยไม่คุยกับพี่สัมให้รู้เรื่องรู้ราวไปเลยละคะ”

“ก็พี่ไม่รู้ว่าจะคุยอะไร แล้วก็คุยให้รู้เรื่องอะไรเหมือนกันนี่”

สีหน้าเขาบอกว่าทำอะไรไม่ถูก ภัสสรเลยได้แต่เงียบ

พรรณรายทำลายความเงียบเหงาด้วยการหาเรื่องมาพูดคุยเอาใจไม่นานชายหนุ่มก็หันารื่นหัวเราะหัวใคร่ได้ดังเคย

ภัสสรดูออกว่าโยธินชอบผู้หญิงสาวสวยอ่อนหวานที่ช่างเอาอกเอาใจอย่างพรรณราย เพราะอย่างนี้กระมังจึงดูเหมือนเขาไม่ค่อยเดือดร้อนเมื่อปันรสีซึ่งไม่ยอมเอาใจใครไปมีนัดกับหนุ่มอื่น

“ทำไมเราไม่ออกไปเที่ยวข้างนอกกันบ้างละคะ” หญิงสาวตั้งคำถาม

ภัสสรถามว่า “ไปเที่ยวไหนคะ”

“ไปไหนก็ได้คะ ทานข้าว ฟังเพลง หรือว่าไปดูหนังกันก็ได้”

“เป็นความคิดที่ดีมากๆ เลย” ชายหนุ่มสันทนสนุนทันที แล้วทั้งสองคนก็คุยกันเป็นปีเป็นขลุ่ยถึงที่เที่ยวนอกบ้าน

ภัสสรนึกไม่ออกว่าเธอจะสนุกกับการไปเที่ยวกับชายหนุ่มรุ่นพี่ซึ่งเคยเป็นคู่ควงของพี่สาวได้อย่างไร แต่เมื่อถึงเวลาที่มีการชกชวกัน ไม่ว่าจะป็นต้นคิดของชายหนุ่มเองหรือของพรรณรายก็ตาม เธอก็ตอบตกลงด้วยโดยดี

ภัสสรไม่รู้ว่พรรณรายบอกชิปไตยว่า

“คุณโยชอบน้องสรคะ”

“นั่นซิ ถามสัม สัมก็บอกว่าคบกับโยแบบเพื่อน แต่เนี่ยโยธินหันมาชอบเด็กกะโปโลได้ยังไงกัน”

“น้องสรสวยน่ารักนะคะ คนละแบบกับสัม คุณโยเป็นคนตามสบายสนุกสนานคงชอบแบบนี้” เธอป็นสีหน้าอ่อนช้อยกับอีกฝ่าย

“ก็แล้วแต่เขา ยังไงๆ พรรณช่วยดูแลหน่อยก็แล้วกัน อย่าให้คุณงมาเคืองเอาได้ ลูกชายคนโตเขารักของเขามาก”

“คะ พรรณเต็มใจช่วย เวลาคุณโยมาทานข้าวที่บ้าน พรรณก็ดูแลเต็มที่อยู่แล้ว พอเขาชวนกันออกข้างนอก น้องสรขอให้พรรณไปด้วยพรรณก็เลยไปคะ”

“ดีแล้วละจ๊ะ” ชิปไตยเชื่อสนิท...!